

Ο Σύνδεσμος Ελλήνων Προπονητών Καλαθοσφαίρισης θυμάται με νοσταλγία τον άθλο του 1987 και επιμένει ότι τα κατορθώματα εκείνης της ομάδας μπορούν να αποτελέσουν τον "φάρο" για νέες επιτυχίες.

Σαν σήμερα πριν από 24 χρόνια η Εθνική ομάδα μπάσκετ έγινε η "επίσημη αγαπημένη" όλων των Ελλήνων, σημειώνοντας την παρθενική πανευρωπαϊκή επιτυχία σε εθνικό επίπεδο σε οποιοδήποτε ομαδικό σπορ! Κι η σημασία της νίκης μιας χώρας 10 εκατομμυρίων κατοίκων, που κοντραρίστηκε με μεγαθήρια όπως η Γιουγκοσλαβία, η Σοβιετική Ένωση, η Γαλλία κι η Ισπανία, ήταν τεράστια σε αγωνιστικό και εξωαγωνιστικό επίπεδο.

Οι επιδράσεις εκείνης της μοναδικής επιτυχίας ήταν πολλές και επεκτάθηκαν σε διάφορους τομείς. Σε ότι αφορά το μπάσκετ το 1987 ήταν το εφελτήριο προκειμένου να γεμίσουν τα ανοιχτά και τα κλειστά γήπεδα της χώρας, αλλά κι η γέννηση μιας υπερδύναμης στο χώρο της καλαθοσφαίρισης.

Η "Βασίλισσα" του '68 ήταν ο προπομπός. Το 1987 αποτέλεσε, ωστόσο, την έναρξη μιας χρυσής εποχής, που συνδυάστηκε με επιτυχίες όπως το ασημένιο μετάλλιο του Ευρωμπάσκετ, το χρυσό μετάλλιο στο Ευρωμπάσκετ του 2005, το ασημένιο μετάλλιο στο Μουντομπάσκετ του 2006, το χάλκινο μετάλλιο στο Ευρωμπάσκετ του 2009, αλλά και διακρίσεις σε πολλά ευρωπαϊκά-παγκόσμια πρωταθλήματα, αλλά και Ολυμπιακούς Αγώνες.

Μέσα σε μια νύχτα ο Γκάλης, ο Γιαννάκης και τα άλλα παιδιά, "εκτίναξαν" το άθλημα, σε σημείο που η μικρή χώρα των 10 εκατομμυρίων να γίνει υπεδύναμη, με κατακτήσεις τίτλων σε συλλογικό επίπεδο, αλλά και την ανάδειξη παικτών που έφτασαν να θεωρούνται οι κορυφίοι της Ευρώπης!

Ο ΣΕΠΚ επιθυμεί να συγχαρεί από καρδιάς τους παίκτες (Νίκο Γκάλη, Νίκο Σταυρόπουλο, Παναγιώτη Γιαννάκη, Αργύρη Καμπούρη, Νίκο Λινάρδο, Παναγιώτη Καρατζά, Μιχάλη Ρωμανίδη, Νίκο Φιλίππου, Λιβέρη Ανδρίτσο, Παναγιώτη Φασούλα, Μέμο Ιωάννου, Φάνη Χριστοδούλου), τους προπονητές (Κώστα Πολίτη, Ευθύμη Κιουμουρτζόγλου), τη διοίκηση της ΕΟΚ, αλλά και τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, τον γυμναστή Νίκο Σισμανίδη, τον φυσιοθεραπευτή Γκακ Σαριγιαννίδη και τον γιατρό Κώστα Παρίσση.

Σήμερα, στους δύσκολους καιρούς που περνά ο αθλητισμός, αλλά και συνολικά η Ελλάδα ένας "άθλος" όπως αυτός του '87 μπορεί να αποτελέσει το καλύτερο παράδειγμα. Διότι και τότε μια άσημη ομάδα, με πολλά προβλήματα και πολλές δυσκολίες, κατάφερε να βρει τους ηγέτες, την αποφασιστικότητα, το πάθος και κυρίως την αυταπάρνηση ώστε να ξεπεράσει

όλα τα εμπόδια και να γίνει τελικά "αθάνατη".